

Іаковъ като изображава мъдрая Христіанинъ, описва го тѣй: Яще кто премъдръ и хъдогъ въ васъ, да покажетъ отъ доброго житіа дѣла свои въ кротости и премъдрости. Яще же зависть горкъ имате и рвеніе въ сердцахъ вашихъ, не хвалитесь, не лжите на истинно, нѣсть сіа премъдрость свыше нисходящи, но земна, дѣшевна, вѣсовска. Идѣже бо зависть и рвеніе, тѣ нестроеніе и всака зла вѣщь. А таже свыше премъдрость, переѣе убо чистъ есть, потомуже мирна кротка, благопокорива, исполнь милости и плодовъ благихъ, не сѣмнѣнна и не лицемерна. (Іак. 3: 13—17) И тѣй кой отъ насъ въ този смислъ е истинно просвѣтенъ, и ѹдоволетворява ли на това, тѣ нареченното свѣтско просвѣщеніе, а за това нѣка сѣди стѣкы, по собственното си сѣзнаніе. —

Ный вси, Христіаны, сме призваны да са просвѣщавомы въ истинското просвѣщеніе. И тѣй, нѣка вѣде главната наша грижа да просвѣтимъ ума си въ Христовата вѣра, да оградимъ сърдцето си съ страхъ Божій, да ѹкрѣпимъ волята си съ любовята къмъ Бога, а тѣлото си да освѣтимъ съ чистотата. Никой человекъ не е истинно просвѣтенъ, освѣтъ тогози, който истинно вѣрва въ Бога, словото Божіе и въ Св. Църква, който има въ сърдцето си страхъ Божій